

17

La emisiunea radiofonică a lui Jeff Sykes am descoperit un Donald Shimoda pe care nu-l cunoscusem. Transmisiunea a început la ora nouă și a ținut până după miezul nopții; s-a făcut dintr-o încăpere nu mai mare decât a unui supraveghetor, înțesată cu discuri, carcase și rafturi umplute cu casete conținând spoturi publicitare.

Sykes a început discuția întrebând dacă nu era cumva ilegal să zbori prin toată țara într-un avion vechi și să faci curse cu oameni.

Răspunsul a fost negativ, nu era nimic ilegal, avioanele sunt verificate la fel de riguros ca orice alte mijloace de transport aerian. Sunt mai sigure și mai puternice decât majoritatea aeroplanelor

moderne, și nu ai nevoie decât de un permis de zbor și de acordul fermierilor. Însă Shimoda nu a răspuns în acest fel. „Nimeni nu ne poate împiedica să facem ceea ce ne dorim, Jeff“, a răspuns el.

Era adevărat ceea ce spunea, însă nu avea nici urmă din tactul necesar unei persoane care se adresează unui auditoriu nevăzut care se întreabă ce e cu aceste aeroplane care se rotesc adesea pe cer. La un minut după această primă declarație, unul din becuțele telefonului de pe biroul lui Sykes a început să clipească.

„Avem un telefon pe linia unu“, a spus Sykes. „Spuneți doamnă.“

„Sunt în emisie?“

„Da doamnă, sunteți în emisie și oaspetele nostru este dl. Donald Shimoda, pilot de aeroplan. Dați-i drumul, sunteți în direct.“

„Ei bine aș vrea să-i spun acelui individ că nu toți oamenii ajung să facă doar ceea ce le place, că unii din noi trebuie să muncim pentru a trăi, trebuie să dăm dovadă de mai multă responsabilitate decât cei care se învârt pe aici cu aeroplanul ca la bălci!“

„Oamenii care muncesc pentru a trăi fac ceea ce și-au dorit mai mult, a comentat Shimoda. Ei nu

sunt cu nimic mai presus decât cei care se joacă pentru a-și câștiga existența...”

„În scriptură stă scris că prin sudoarea frunții îți vei câștiga pâinea, și cu amar o vei mânca.”

„Poți trăi și așa dacă dorești.”

„*Fă ce vrei!* M-am săturat de oamenii ca tine care mă îndeamnă să fac ce vreau! Voi îi lăsați pe toți să-și facă de cap și să distrugă lumea. Acești oameni distrug lumea chiar în acest moment. Nu vedeți ce se întâmplă cu vegetația, cu râurile și cu oceanele!”

I-a acordat zeci de prilejuri să replice însă el le-a ignorat pe toate. „Nu văd nimic rău în a distruge lumea”, a spus într-un târziu. „Există o mie de milioane de alte lumi de creat și de ales. Atâta timp cât oamenii vor vrea planete, vor fi planete pe care să trăim.”

Era evident că ceea ce a spus nu viza temperarea persoanei de la telefon, și l-am privit năucit pe Shimoda. Vorbea din punctul său de vedere, al concepției sale despre existența mai multor vieți, al învățăturilor pe care numai un maestru le putea ști. Femeia care sunase credea desigur că invitatul vorbea despre realitatea acestei lumi în care

nașterea este începutul și moartea sfârșitul. Și el își dădea seama de asta... nu înțelegeam de ce o ignora?

„Totul e perfect, așa-i? a spus femeia în receptor. Nu există rău pe lumea aceasta, nu există semne prevestitoare? Nu ai cunoștință de așa ceva, nu?”

„Nu cunosc nici un lucru care să mă îngrijoreze doamnă. Oricum nu ne parvine decât o frântură din totalitatea vieții, și acea frântură este falsă. Totul variază, nimeni nu suferă și nici un om nu moare fără a-și da consimțământul pentru asta. Nu există bine și rău, ci lucruri care ne fac fericiți sau nefericiți.”

Nimic din ceea ce spunea nu o liniștea pe doamna de la telefon. Aceasta n-a mai suportat și a spus simplu, „De unde știi dumneata toate aceste lucruri pe care le susții? De unde știi că sunt adevărate?”

„Nu știu dacă sunt adevărate, i-a răspuns. Găsesc doar că este distractiv să cred în ele.”

L-am scrutat cu privirea. Ar fi putut să spună simplu că a experimentat și funcționează... că a experimentat vindecări miraculoase, minuni și alte practici care i-au făcut gândirea autentică și eficientă. Dar nu a spus nimic. De ce?

Avea desigur un motiv. Aveam ochii aproape închiși de concentrare, camera mi se părea întunecoasă iar Shimoda o siluetă abia perceptibilă care vorbea în microfon. Spunea toate aceste lucruri în mod direct, fără a oferi alternative, fără a face vreun efort spre a-i ajuta pe bieții ascultători să înțeleagă ceva.

„Oricine a avut o poziție însemnată, oricine a fost fericit pe lume, oricine a fost înzestrat cu ceva, a fost și un suflet egoist, a trăit numai pentru interesul său. Fără compromisuri.“

A urmat la telefon un bărbat iar noi înaintam în noapte. „Egoist! Domnule dumneata știi ce este anticristul?“

Shimoda a zâmbit și s-a relaxat preț de o secundă în scaunul său. Ai fi crezut că îl cunoaște personal pe omul de la telefon.

„Poate îmi spui tu“, mi-a spus.

„Cristos a spus că trebuie să trăim pentru semenii noștri. Anticristul a spus să fii egoist, să trăiești numai pentru tine și să-i lași pe ceilalți să plece în iad.“

„Sau în paradis, sau oriunde doresc.“

„Ești periculos domnule, știi asta? Ce s-ar întâmpla dacă toata lumea te-ar asculta și ar face fiecare ce ar dori? Ce crezi că ar fi atunci?“

„Cred că acela ar fi momentul când planeta aceasta ar deveni cea mai fericită din galaxie“, a răspuns.

„Domnule, nu sunt sigur că mi-aș dori ca fiii mei să-ți audă cuvintele.“

„Și cam ce ar vrea să audă fiii tăi?“

„Dacă suntem cu toții liberi să facem ceea ce vrem, atunci și eu sunt liber să ies pe câmp cu pușca și să-ți zbor afurisitul acela de cap.“

„Sigur că ești liber să faci asta.“

La capătul celălalt s-a auzit un clic rapid.

Undeva în acel oraș exista cel puțin un bărbat foarte furios. Ceilalți, secundați de femeile furioase, erau pe telefoane; fiecare beculeț al centralei telefonice clipea insistent.

Lucrurile nu ar fi trebuit să decurgă astfel; ar fi putut să-și spună punctul de vedere în alt fel și nu ar mai fi tulburat spiritele.

Simțeam cum un cerc se strânge în jurul meu, era același sentiment pe care îl avusem în Troy când

l-a înconjurat mulțimea. Era timpul, era clar că era timpul să plecăm de acolo.

Îndrumarul nu-mi mai era de nici un ajutor acolo în studio.

*Pentru a trăi liberi și fericiți trebuie să
renunțăm definitiv la plictiseală.*

Nu este întotdeauna un sacrificiu ușor.

Jeff Sykes spusese la toată lumea cine suntem, că aeroplanele noastre se găseau parcate pe câmpul cu fân din acea localitate, că obișnuiam să dormim noaptea sub aripă.

Simțeam valurile de furie dinspre oamenii îngrijorați pentru moralitatea copiilor lor și pentru viitorul stilului de viață american și mărturisesc că nu mă încercau sentimente de prea bună dispoziție. Nu mai rămăsese decât o jumătate de oră din emisiune și totul mergea din rău în mai rău.

„Știi ceva domnule, părerea mea este că ești un impostor“, a spus următorul bărbat.

„Sigur că sunt un impostor. Nu suntem cu toții impostori pe lumea aceasta, nu pretindem cu toții a fi ceva ce nu suntem. Nu suntem trupuri mișcătoare, nu suntem atomi și molecule, suntem doar idei ale Sinelui imposibil de distrus, imposibil de desființat, indiferent cât ne-am dori să credem altfel...“

Dacă nu aș fi fost încântat de ceea ce auzeam, el ar fi fost primul care să-mi amintească faptul că eram oricând liber să plec, și ar fi râs cu poftă de oroarea mea de mulțimile asasine care ne așteptau cu torțe lângă aeroplane.